Báthori Csaba

Pandémia

És akkor most a hír, hogy meg is halhatsz.
Indulsz vagy nem indulsz, nem érkezel meg
tán soha többé a védett terepre.
Hiszel vagy nem hiszel, a rettegésben
alig számít. Miközben tág mezőkön
gyalogoltál, küszöb nyílt meg előtted,
és átlépsz vagy sem, ép gyalogolásod
véget ért. Vagy megtelt lágy messzeséggel.

Számít-e, hogy ki vagy, kicsoda voltál?
Lehettél volna más az anyaszültek
nyájában, ki utókort is teremt,
nemcsak lelegeli a bő jelenkor
füvét, vagy a hírnév barlangja mélyén
valami kis hosszabbítást csikar ki
magának, pár évet még gondolázni
a nem ritkuló vágyak vizein.

Mostanáig nem éltél senki másért,
ideje lenézni a szív sarába.
Nézd, az ajtó mögött valaki várhat
pontos kérdésekkel, s akkor hallgatni
felér egy menthetetlen árulással.
Minden kezdet törés, de itt a végén,
a képzelt végen még mindig javulhatsz
kicsit, mondom, hiszel vagy nem hiszel.

A veszély, az halottat is teremhet.
De ha nem simít el rögtön anyagnak,
feltámaszthat szokatlan elevennek:
esetleg megtanulsz kérdezni, vagy
észleled, hogy hajnalban új teremtés
a világ, vagy megcsodálod a zöld színt
a fűszálon, – s fohászkodsz zuhanásért,
hogy túlélőként fogadjon a semmi.

Emlék és sejtelem

Sóhajts nagyot, velem gyere,
nélkülem semmi nem tiéd,
a fa gyökere, levele
párban érve őrzi helyét.
A felleges, hideg hegyek
s a rengő völgyek odalenn
lesve egymásnak intenek
túl emberen és istenen.
Nézzünk együtt virágokat,
két szülött csak együtt igaz,
magában senki nem szabad,
a boldogság is csak vigasz.
Beszélni akarok, mielőtt
messze mellőled meghalok,
majd egyszer többet nyom a csönd,
ha előbb felfogta a szót.
Te vagy. Van apám, van anyám.
Öregkorom gyermekkorom.
A férfi igazít magán,
igazítja a fájdalom.

Szeptember nyolc volt, este hét,
tébolyított az illatod,
egy test voltunk, annyi elég,
ekkor egynél nem több a sok.
Nem törik el már az a nap,
mélyen szántott akár a szél
az a páratlan pillanat,
fél csak az ember, hogyha fél.
Most forrón dől felém a nap:
elmúlni forró és hideg
idő, szökő dirib-darab
a csont, örvénylő kövület.
Égtünk, égünk, égni fogunk,
kis halálunk a szerelem,
és ahogy egymáson kihunyt
testünk, csendet kér odalenn.
Jöjj, mondom, amíg ki nem öl
minden emléket majd a mély,
s egymás útjából eltöröl
a mozdulatlan szenvedély.